

ЧИ БУДЕ „МАЛИЙ СТАДІОН“?

...ЦЕ ВЖЕ тепер, в перші дні жовтня. Юрба підлітків зібралася на вулиці Волкова і з галасом промчала до меблевого магазину. Пі, хлопці не бешкетували.

— Сюди, сюди! — кричав найстарший з них. — Я знайшов підходяще місце. Трохи вирівняне. Битимемо в одні ворота.

І футболний м'яч злетів над його головою. Ставили «ворота» — дві здоровенні каменюки, прикриті картонками і тілографіями. За воротарем рожеві килимки квітника і світилися широкі вікна нового будинку.

— Команда 9-поверхового грає з 5-поверховим. Почали!

Захоплені напруженою поєдинку, підлітки стрибали через груддя засохлої землі, летіли поміж тендітних каштанів, а воротар розшукував м'яч в пестиві осінніх квітів або ловив його аж на тротуарі. Та після того, як один з юних футболістів відчайдушно підметку черевика, ворота поставили прямо на проїжджій частині вулиці...

Цей випадок дивував і бентежив: хлоп'ята, які живуть в новому мікрорайоні обласного центру, районі, який так гарно був «вмалюваний» архітекторами, починають спортивні поєдинки на тротуарі або серед калюж. Невже міський спорткомітет разом з відповідними житловими органами та відділами у справах будівництва і архітектури не взяли під контроль проектування, будівництво і реконструкцію спортивних споруд за місцем проживання відповідно до наказу Держбуду СРСР «Про обов'язкове будівництво спортивних споруд при забудові мікрорайонів, житлових масивів і груп будинків»? Про них пам'ятали до тих пір, поки не почали зводити 9-поверхові красені, а потім... забули. І про хлоп'ята, які так люблять шкільний м'яч та ракетку тенісиста, не згадали. Шоправда, наказ Держбуду вийшов уже давно — ще в 1967 році, але його номер (65) частогусто згадували, коли починали суперечки про будівництво спортивних баз спартаківці, авангардівці, працівники-обеспорткомітету.

Тепер будинки заселяють молоді сім'ї. І хто б з нас, 25-річних, не вийшов у суботній день на волейбольний майданчик, який отут, біля твого дому? Але ж немає майданчика. Був такий (баскетбольний) поруч — в дендропарку. Та вже четвертий рік заляганий, і нікому його впорядкувати. А чому б сюди не прийти комсомольцям Кіровоградського району і не попрацювати 2-3 години — для себе, для своїх товаришів? Чекають вказівки.

Певний досвід в обладнанні спортивних майданчиків на кіровоградських Черемушках мають працівники житлово-експлуатаційної контори № 3. З допомогою шефів споруджено хокейне поле, тенісні корти біля автовокзалу. Неповторно гарні спортивні комплекси біля середніх шкіл № 9 та № 13. Вчитель фізкультури тринадцятої школи Б. К. Жураховський домігся того, що вже й легкоатлетичний комплекс зразковий, бігові доріжки з твердим покриттям.

Давно пора побудувати типові спортивні майданчики біля робітничих гуртожитків. Шоправда, на комбінаті «Кіровоградбуд» вже й думають, де знайти матеріали і який бригаді доручити цю справу. Але далі саля не пішли. Білі гуртожитки тресту «Кіровоградськбуд» спортивні майданчики віддали, але вони примітивні. Тут не проведені масових поєдинків, тому спортсмени йдуть складати нормативи комплексу ГПО на стадіон спортклубу «Зірка».

Комсомольським та фізкультурним активістам обласного центру слід повніше в олександрійців чи світловодців. Легкоатлетичні комплекси, стрілецькі тири тут будували комсомольці та молодь всіх підприємств та організацій — під час суботників і недільників. Протягом тріріччя будівництва військово-технічних спортивних споруд активно діяли юнаки та дівчата Новоміргорода, Новгородки, Онуфріївки. По 2-3 дні працювали разом з досвідченими майстрами комсомольці морозівського вуглерозрізу комбінату «Олександріявугілля», Новгородківського СІТУ № 6, Світловодського заводу чистих металів. І тепер їм є де складати заліки з фізичної та військово-технічної підготовки. А може більше треба ульяновським комсомольцям, ніж робітникам комбінату «Кіровоградбуд»? Мета — одна. Але вони не чекали на доброго дядечка. Робітники цукрозаводу, старшокласники шкіл райцентру, учні місцевого профтехучилища працювали на стадіоні, будували баскетбольні та тенісні майданчики. Їх діяльність спрямовували працівники районного спорткомітету та райкому комсомолу. І ось уже біля ставу виростало ціле спортивне містечко. Тренуються вихованці ДЮСШ, підвищують свою спортивну майстерність цукровики, стартують школярі.

Звичайно, побудувати спортивний комплекс в мікрорайоні, де тисячі жителів — не проста справа. Тут самодіяльність недопустима. На будь-якому пастірі не почнеш розчищати майданчик. Потрібен контакт з житловими органами та відділами у справах будівництва і архітектури. Але ініціатива має бути комсомольською. Під час комсомольсько-молодіжної дворічки варто за комсомольськими путівками направити громадських інструкторів по спорту для надання постійної конкретної допомоги працівникам ЖЕКів у розвитку фізичної культури і спорту за місцем проживання. На будівельних майданчиках має бути теж наш комсомольський контроль.

Штрихи до портрета сучасника

Чи може бути дорога весняною у жовтні? Може. А в сивому грудні? Безумовно. Все залежить не від пори року і навіть не від шляху, а від самої людини, що йде дорогою. І якщо вже бути точнішим, то, власне, будь-яка дорога подібна до ливовиної спіралі, де кожен виток, продовжуючи вчорашній, перетворюється у завтрашній. Крок за кроком. Місяць за місяцем.

1.

У Світловодській школі-інтернаті Катю Смутко люблять за веселу і товариську вдачу. Дівчина дивилась на світ і на своїх друзів широко відкритими, довірливими очима. Людина з таким поглядом не може бути нещирою.

Мабуть саме тому квіткового сонячного дня її, збуджену і розпаліну, обступили на шкільному подвір'ї шкільні подруги, і відразу ж з усіх боків поспішалося:

- Катю, зі вступом!
- Від душі вітаю!
- А страшно було?
- Питання важкі задавали?

Вона й сама не знала. Надто вже хвилювалася. І лише тоді, коли їй вручили в руки червону книжечку із зображенням Ілліча, нарешті зрозуміла, що її прийняли до лав ВЛКСМ.

З цим званням до дівчини прийшла зрілість і свідомість того, що життя для неї починається самостійно і складно, невідомо і манливе, як ранкові сніги небокраї.

Це сталося напередодні її вступу до Кіровоградського міського профтехучилища № 4.

2.

Роки навчання в училищі найбільше запам'яталися виробничою практикою на «Червоній зірці» в цеху № 3.

І ось уже десятний рік вона щодня звично відчиняє двері цеху, підходить до свого робочого місця, включає верстат. Працює вона у наростаючому темні.

В минулому році її, одну з кращих виробничниць заводу, активну комсомолку було прийнято до лав КПРС.

Ця радісна подія в її житті стала тим високим і світлим витком життєвої дороги, з якою починається період справжньої зрілості і відповідальності перед суспільством, і перед власним майбутнім.

ЗРІЛІСТЬ

Вона це добре розуміє. І гордім'я комуніста виправдовує першочергово своєю трудовою звитягою, своїм прагненням бути потрібною людям на передньому рубежі соціалістичного будівництва.

3.

Верстат її працює чітко і ритмічно. Руки Катерини Смутко роблять швидко, натреновані рухи. Вони різкі і динамічні. Але економні і не гарячкові.

Тут все вирішує досвід. І любов. До своєї професії. До тієї щоденної роботи, яка вимагає від токаря максимальної віддачі.

При нормі 225 секцій кронштейнів за зміну Катерина Смутко виготовляє 400 і більше. Місячну норму виробітку вона виконує в середньому на 170 процентів, як і більшість

членів комсомольсько-молодіжної бригади Тамілі Прудун, в якій працює Катерина.

Є в неї вже і учні. Допомога опанувати премудрості токарної справи молодим робітникам Лілі Перко, Нілі Накоп'юк, Тані Артеменко.

Наставник... Наставник за покликанням. Вихованці вдячні їй, що допомогла обрати життєву дорогу, що ніколи не відмовить у пораді і коли встигає все робити? Адаже сім'я в неї велика — шість чоловік. Сини Валерій та Сергіо. А нещодавно, після смерті матері, Катерина Снітко взяла на утримання своїх менших сестер — школярку Таню та Люду.

4.

Спіраль її життєвої дороги крута і пружава. На жодному витку не можна зупинитись. Сім'я. Завод. Депутатська діяльність (вона — депутат міської Ради депутатів трудящих). Вечірня школа робітничої молоді, де зараз навчається в 11 класі. І художня самодіяльність.

Закінчуючи розповідь про молодого комуніста, досвідченого токаря механоскладального цеху № 3 Катерину Смутко, хочу підкреслити, що, істотно гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, вона дала слово не тільки перевищувати змінні норми, а й дбати про якість виготовленої продукції. На трудовому календарі К. Смутко уже жовтень 1980 року.

А спіраль її життєвої дороги дійсно весняна. Чому? Бо нею, не вповільнюючи ходи і не збачуючи в закуті байдужості, іде чудава наша сучасниця, молода жінка з відкритим до людей і до сонця обличчям — Катерина Смутко.

В. ВАСИЛЕНКО.

Завод «Червона зірка», м. Кіровоград.

МОЛОДА АРМАТУРНИЦЯ ВІРА ІЩЕНКО ПРАЦЮЄ НА ШАХТІ «НОВОМІРГОРСЬКА». ЗАВДЯКИ СВОЙМ НАПОЛЕГЛИВОСТІ І ВИСОКИМ ПРОФЕСІЙНИМ МАЙСТЕРНОСТІ ДІВЧИНА ПЕРЕВИКОНУЄ ЗМІННІ НОРМИ НА 30-40 ПРОЦЕНТІВ.

НА ФОТО: В. ІЩЕНКО.

Фото М. ГЕЛЬМАНА. м. Новоміргород.

„НЕ ГІРШЕ, АНІЖ РАНІШЕ“

Так називався критичний матеріал про недоліки роботи комітетів комсомолу Голованівського району по організації політичної освіти молоді.

Як повідомив секретар Голованівського райкому комсомолу М. Собченко, критика визнана правильною. Для усунення недоліків бюро райкому вжило ряд заходів: укомплектувало мережу політгуртків, призначив провідників, проведено навчання керівників гуртків. Із забезпечено програмами навчання, методичною літературою та журналами обліку занять.

Райком ЛКСМУ готує матеріал для ілюстрації про досвід кращих пропагандистів району.

МАШИНИ ці схожі на бджіл. Снують цілий день: сюди — обважнілі і неповороткі. Назад — порожні і легкі. З тією лише різницею, що несуть сюди не цілющий нектар, а молоко. І не грамами, а тоннами.

130—150 тонн — стільки сировини переробляє за добу Кіровоградський міський молокозавод. Та на переробку воно піде не одразу. Прискіпливі лаборанти перевіряють його на чистоту, кислотність. І тільки після того, як вони скажуть своє «добро», молоко піде на переробку.

Ні на хвилину не припиняється робота цього великого підприємства. Цілодобово, без вихідних і святкових днів, з його конвеєрів ідуть ящики з молоком, пакетами сирів, баночками сметани —

І ВРАНЦІ — СКЛЯНКА МОЛОКА...

словом, найрізноманітнішою молочною продукцією. Ми закликали бачити її на прилавках магазинів щодня, звикли, як до невід'ємного, життєвонеобхідного. Але молоко — продукт, що швидко псується. Не всі, мабуть, знають, що цілком безпечним вживанням ми зобов'язані ось цим людям — працівникам хімічної лабораторії.

Вони — в білих халатах. У них є спільне з лікарською професією, бо теж стоять на варті здоров'я людини.

Іх тут двадцять три. Жінок і дівчат, молодих, в основному комсомольців.

Робота у них — оперативна, напружена, найбільш відповідальна. Сотні аналізів за день, сотні досліджень — найрізноманітніших, найдетальніших.

Завідуюча лабораторією Інна Григорівна Горохова задолжена роботою Людди Ляхман, Галі Криворот, Ірини Басули. Голос її теплішає, коли вона називає імена Віри Юхимівни Мельникової, Валентини Василівни Троцької.

— Наші наставниці, — говорить вона. — Ось нещодавно тільки прийшли до нас Кіра Щепеткова і Оля Глуценко. Дівчата не мають спеціальної освіти. Та

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Віра Юхимівна і Валентина Василівна за якийсь місяць познайомили їх з тонкощами роботи лаборанта. Зараз Кіра і Оля добре справляються зі своїми обов'язками.

В планах лабораторії — дальша боротьба за якість продукції, виробництва якої з року в рік збільшуватиметься. Для цього планується посилити постійний контроль, передбачається проведення додаткових аналізів. Словом, все робиться для того, щоб ми, споживачі, одержували смачні, калорійні, такі необхідні молочні вироби.

Г. ІВАНЧЕНКО.

ЯКЩО КОНКРЕТНО...

КОМІТЕТИ ЛКСМ УКРАЇНИ І ДТСААФ:
ДІЄМО СПІЛЬНО!

Це так: якщо комітет приймає рішення, то воно має бути конкретним, цілеспрямованим і чітко сформульованим. І в ньому треба визначити шляхи до вирішення проблеми. Як слова «поліпшити роботу», «активізувати діяльність» втілюються у життя?

В первинній організації ДТСААФ вуглерозрізу «Морозівський» комбінату «Олександрівська», яку очолює Григорій Сердюченко, на чергових звітних виборних зборах саме і звернули на це увагу. До того часу роботу по військово-патріотичному вихованню молоді, оборонно-масові заходи комітет ДТСААФ і комітет комсомолу планували кожен

зокрема. Та ось дтсаафівські і комсомольські активісти об'єднали свої зусилля. Одразу поставили завдання: створити належні умови для занять військово-технічними видами спорту. Обладнували класи, спортивні майданчики, будували тир. Невадуже вже й робота спортивних секцій активізувалась. Десятки юнаків та дівчат записались до них, щоб займатись автоспортом, щоб набутися спеціальності радиста, водомоториста. Навчальні групи очолюють кращі спортсмени і спеціалісти: Анатолій Івах, Тетяна Мартиненко, Валерій Бешкарев, Василь Титаренко, Павло Белов.

На честь 30-річчя Перемоги морозівці

взяли підвищені зобов'язання на 1975 рік: підготувати 150 спеціалістів для народного господарства. І вчилися шофери-любители, мотоциклісти, машиністи, електрозварювальники, бульдозеристи. А потім — спортивні поєдинки. За рік вирішили провести 25 змагань. В 14-ти (за програмою VI Спартакіади народів СРСР) вже взяло участь більше 300 молодих робітників. 42 з них стали спортсменами-розрядниками, 238 — виконали нормативи комплексу ГПО.

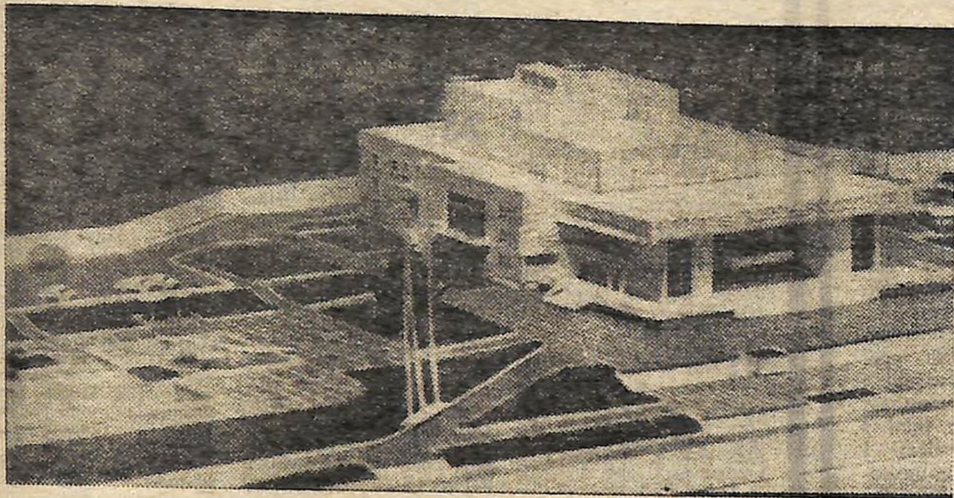
Склали залік з технічної підготовки ще 140 молодих трудівників підприємства. Виконуються й інші накреслення. 170 комсомольців побували в походах «Шляхами слави батьків». Їх маршрут — до Полтави, Канева, Кременчука, до місць колишніх боїв з ворогом на території Кіровоградщини. Комсомольські і дтсаафівські активісти провели 7 кінофестивалів на військово-патріотичну тематику, 6 тематичних вечорів, оформили

галерею бойової і трудової слави, стенд «Вихованці вуглерозрізу на службі Збройних Силах СРСР».

Йдуть листи в комітети комсомолу і ДТСААФ. Пишуть відмінники бойової і політичної підготовки: Анатолій Кудін, Сергій Гречка, Володимир Яковлев, Віктор Крихтин, Сергій Лісовський. Вони вдячні своїм наставникам з оборонного товариства, які допомогли їм здобути перші навички з військової справи.

Знову в дтсаафівці і комітету комсомолу нові конкретні накреслення. І дії. Закінчується обладнання двох класних кімнат для військово-технічної підготовки, готуються спортмайданчики. До роботи в оборонному товаристві залучено 96 процентів усіх працюючих на вуглерозрізі. І первинна організація «Морозівського» тепер краща з усіх 23 організацій ДТСААФ комбінату.

І. ГОЛОВАТОВ,
голова комітету ДТСААФ комбінату «Олександрівська».

ЩЕ ОДИН куточок Кіровограда набуває сучасного вигляду — на розі вулиць Яна Томпа і Кріпосного провулку в 1976 році розпочнеться будівництво нового Палацу культури. Типовий проєкт московських архітекторів опрацювали і вдосконалили у Кіровоградському відділенні «Укрміськбудпроект» головний архітектор А. О. Чикирисов, архітектор В. О. Городецький та конструктори Т. М. Тимофеева, М. Т. Мірошніченко. Розроблявся він в архітектурно-проектній майстерні під керівництвом К. А. Бабкової.

Майбутній Палац культури матиме

НАЙБІЛЬШИЙ ПАЛАЦ У МІСТІ

великий концертний зал на 1000 глядачів, кінолекційний зал на 300 місць, танцювальний — на 100 пар. Зовні Палац буде облицьований природними матеріалами — мармуром і гранітом. Навколо нього заплановано розбити парк для відпочинку жителів мікрорайону. Палац культури буде найбільшим у місті.

Л. ЛЕЩЕНКО.

На фото: макет Палацу культури.

У ВЧИТЕЛЬСЬКИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ

УРОК АКТИВНОСТІ

Десять років — вік вчительської комсомольської організації середньої школи № 13 обласного центру.

Зараз п'ятнадцять молодих педагогів, яких очолює викладач французької мови Т. І. Полукотова, спрямовують свої зусилля на те, щоб кожен школяр, навчаючись, максимально використав надані йому можливості, розвивав свої здібності, щоб кожен успішно виконав головний обов'язок перед Батьківщиною — добре вчитися. І наслідки цього помітні: з предметів, які викладають вчителі-комсомольці, немає «адаптованих».

Ну і, звичайно, уроки — уроками, а безліч часу вчителі проводять у вірі громадського життя школи. Одні поспішають на заняття полігтурки, інші — на теоретичні заняття з політінформаторами, треті — збирають засідання предметних гуртків.

Нині з кожним днем зростає навантаження. Закінчується перша чверть, а хто не знає, скільки потрібно астигнути зробити, щоб закінчилась вона успішно! Вчительська комсомольська відреагувала на це по-своєму. Все частіше можна побачити молодих педагогів після уроків на заняттях з невестижними, на засіданні класних комсомольських бюро, шкільного комітету комсомолу, в клубі вихідного дня. Виконуються зобов'язання, взяті на комсомольських зборах — вписати у Рапорт Ленінського комсомолу з'їзд партії рядки про успіхи в навчанні і громадському житті.

С. САРЖЕВСЬКА,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

ФІЛАТЕЛІЯ — це культурне і активне дозвілля багатьох допитливих людей. Зробити його надбанням мільйонів — почесне і благородне завдання. Ці слова першого голови Всесоюзного товариства філателістів Героя Радянського Союзу Е. Т. Кренделя звучать девізом для журналу «Філателія СРСР».

Журнал всліди підтримує і розвиває захоплення сотень тисяч людей нашої країни. У популярній формі він знайомить з усім новим у світі поштових марок в Радянському Союзі та за кордоном.

Весь радянський народ готується гідно зустріти XXV з'їзд КПРС. Ця історична подія будуть присвячені кращі країнні матеріали. Ми будемо розповідати про філателістичні мініатюри, присвячені партійним з'їздам та виконавцям їх рішень, розвитку економічної могутності Радянської держави, кращим зовнішній політиці партії. Ці публікації відкриються в 9-му номері журналу статтю заступника міністра зв'язку СРСР В. М. Лебедева «Комуністи завжди попереду».

Кожний номер журналу починається розділами «Панорама» і «Готується до видання». В них повідомляється про нові поштові марки, листівки, конверти, що видаються Міністерством зв'язку СРСР.

НЕ ВИХОДЯЧИ З КІМНАТИ— В ПОДОРОЖ

ПРОПОНУЄ ЖУРНАЛ
«ФІЛАТЕЛІЯ СРСР»

Значного розвитку в СРСР та за кордоном набуло тематичне колекціонування. У спеціальному розділі «Вам, тематик» журнал з номера в номер виходить матеріал для тих, хто збирає марки і конверти, присвячені В. І. Леніну. Багато цікавого знайдуть для себе і любители полярної, спортивної та інших видів тематичної філателії. Детально розповідає журнал про філателістичні сувеніри, видані на честь спільного радянсько-американського польоту «Союз» — «Аполлон».

«Дослідження та пошуки» — один з найпопулярніших розділів журналу. Тут друкуються різноманітні дослідницькі матеріали, присвячені російським та радянським маркам, історії поштового зв'язку. Ось уже декілька років журнал веде спеціальний розділ для юних колекціонерів «Світ захоплень». Читачі статті та кореспонденції, філателіст зможе здійснити подорож у космос і до джерел великих географічних відкриттів, зустрітися з героями війни і побувати в лабораторії аченого. В 1975 році на сторінках журналу відкрилась «Школа колекціонера-початківця». Про те, як створюється поштова мініатюра, можна дізнатися у розділі «Художник і марка».

Чимало місця редакція надає і зарубіжній філателії. У розділі «Глобус: проблеми, інформація» вміщуються замітки про марки різних країн, про міжнародні виставки, про співробітництво ВТФ з філателістичними організаціями та федераціями планети. Особливого значення ми надаємо розвідкам та зміцненню дружніх зв'язків філателістів Радянського Союзу з колекціонерами братніх соціалістичних країн. Щомісяця виходить «Наш каталог», що містить останні дані про випуски поштових марок в СРСР та соціалістичних країнах. Про нові емісії різних країн читач дізнається з постійної рубрики «В поштових вікнах світу».

Є в журналі і довідковий розділ, де повідомляється про поштові конверти, листівки, спеціальні ітени, публікуються оголошення радянських та зарубіжних колекціонерів про обмін.

Регулярно друкуються матеріали і з таких галузей колекціонування, як філокартія, філупонія та філестеріка. Редакція вела рубрику «Як нас обслуговують?». Тут публікуються актуальні кореспонденції, спрямовані на те, щоб поліпшити забезпечення філателістів колекційними матеріалами. Успіхом користуються у читачів конкурси, котрі проводить редакція. Десятки учасників отримали призи журналу.

Наші читачі — а їх близько 100 тисяч — надсилають до редакції листи. Вони діляться своїми думками, підказують нові теми. Багато листів публікуються на сторінках журналу.

І. ЧЕХОВ,

головний редактор журналу «Філателія СРСР».

ПАМ'ЯТЬ

Вдруг музыка.
Вдруг музыка — и только,
Как трудное скольжение по льду
На тонкой грани страха и восторга:
Сейчас я полечу...

Иль упаду.
И хочется с надеждой оглядеться,
Кого-нибудь по имени позвать.
И ощущаешь: где-то рядом детство,
Но где оно —

никак не увидать.
Вот этот переулочек узкоколейный,
Забор щербатый, домик
И окно —
Там музыка.

И я там был когда-то,
когда-то был... когда-то был! —
давно.

А, может, — нет.
А, может, я ошибся.
И не об этом камень у ворот
Когда-то я пребольно так ушибся.
Неверно, нет:
Вот и фонарь не тот,
И дом напротив все-таки не тот,
И переулочек вроде бы поуже.
И, верно, никому я здесь не нужен,
По имени никто не позовёт.
Так почему брожу здесь допоздна,
А кровь в виски настойчиво
стучится?!

Но музыка!
А музыка сочится
Из полуотворенного окна.

ГРОЗА УШЛА

Волнение леса улеглось.
Вдали гроза казалась кроткой,
Тяжелой,

медленной походкой
Из-за деревьев вышел лось.
Была поляна хороша:
В цветистом воздухе висела
Грозы веселая душа,
Освобожденная от тела.
Она, младенчеством лучась,
Преображала все бесечно.
Но он-то знал: дитя — на час,
Не более того, конечно.

Большой.
Угрюмый.
Он стоял
Среди ликующей природы,
Он чуял: осень на исходе,

Юрий Каминский

Он, старый, слишком много знал,
Чтоб не понять:
не ветром дуло
к его ногам упавший лист...
Еще услышал пули свист.
Еще увидел дым над дулом.

...Большое тело птичьей стаи
вдруг отделилось от земли
И можжевельный кустарник
исчез вдали.
А в небе таял день вчерашний:
Черешни.
Яблони.
Сирень.
И только —
память.
Тень
на пашне.

ЛЕДОХОД

Ледоход подступил, как молва.
Оба берега плечи расправили.
Ледоход:
Ледяные слова
Потускнели, покрылись испариной.
Еще день.
Еще час.
Еще миг.
Еще луч —

все на грани крушения.
Ледоход:
Преломляется крик —
Возвращается шопот прощения.
Вздрыгнул.
Вздыбился.
Зарычал —
и разгневаным зверем понёсся.
Ледоход:
Ледяные вопросы
Разбиваются о причал.
Вот и все.
Молодая вода
Вновь блаженствует на свободе.
И у нас все наладилось вроде.
На день?
На год?
А вдруг — навсегда!

